

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

1. října 2014*

„Kasační opravný prostředek — Dumping — Prováděcí nařízení (EU) č. 464/2011 — Dovoz zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny — Nařízení (ES) č. 1225/2009 — Článek 2 — Určení běžné hodnoty — Pojem „běžný obchodní styk““

Ve věci C-393/13 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 11. července 2013,

Rada Evropské unie, zastoupená J.-P. Hixem, jako zmocněncem, původně zastoupená G. M. Berrischem a poté D. Geradinem, avocats,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž dalšími účastnicemi řízení jsou:

Alumina d.o.o., se sídlem ve Zvorniku (Bosna-Hercegovina), zastoupená J.-F. Bellisem a B. Servaisem, avocats,

žalobkyně v prvním stupni,

Evropská komise,

vedlejší účastnice v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, J. L. da Cruz Vilaça, G. Arestis (zpravodaj), J.-C. Bonichot a A. Arabadžev, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 17. července 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se Rada Evropské unie domáhá toho, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie Alumina v. Rada (T-304/11, EU:T:2013:224, dále jen „napadený rozsudek“), kterým tento soud zrušil prováděcí nařízení Rady (EU) č. 464/2011 ze dne 11. května 2011 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. L 125, s. 1, dále jen „sporné nařízení“), v rozsahu, v němž se týká společnosti Alumina d.o.o. (dále jen „Alumina“).

Právní rámec

- 2 Nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, oprava Úř. věst. 2010, L 7, s. 22, dále jen „základní nařízení“), stanoví v čl. 2 odst. 1 až 4 a 6:

„1. Běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplacený nebo mají být zaplacený nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku.

Pokud však nejsou obdobné výrobky vývozcem v zemi vývozu vyráběny ani prodávány, může být běžná hodnota určena na základě cen jiných prodejců nebo výrobců.

Ceny mezi stranami, které jsou podle všeho v obchodním spojení nebo mají dohodu o vyrovnání, nelze pokládat za ceny v běžném obchodním styku a nelze je použít k určení běžné hodnoty, pokud není zjištěno, že tímto vztahem nejsou ovlivněny.

[...]

2. K určení běžné hodnoty by měl být obvykle použit prodej obdobných výrobků ke spotřebě na domácím trhu, pokud jeho objem činí nejméně 5 % objemu prodeje daného výrobku ve Společenství. Přípustný je však i nižší objem prodeje, pokud například jsou účtované ceny považovány za reprezentativní pro daný trh.

3. Pokud obdobné výrobky v běžném obchodním styku nejsou prodávány vůbec nebo jen v neuspokojivém množství nebo tento prodej neumožňuje z důvodu zvláštní situace na trhu přiměřené srovnání, určí se běžná hodnota obdobného výrobku na základě výrobních nákladů v zemi původu s připočtením přiměřené částky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk, nebo na základě cen platných při vývozu do vhodné třetí země v běžném obchodním styku, pokud jsou tyto ceny reprezentativní.

[...]

4. Prodej obdobných výrobků na domácím trhu země vývozu nebo prodej na vývoz do třetí země za ceny, které se pohybují pod (pevnými a proměnnými) náklady na jednotku s připočtením prodejních, správních a režijních nákladů, může být z cenových důvodů považován za neuskutečněný v běžném obchodním styku a nezohledňován při určování běžné hodnoty, pouze pokud se zjistí, že se tento prodej uskutečňuje během delšího období ve významných objemech a za ceny, které neumožňují během přiměřené doby pokrýt veškeré náklady.

[...]

6. Částky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk se stanoví na základě skutečných údajů, které vývozce nebo výrobce skutečně zaznamená při výrobě a prodeji obdobného výrobku v běžném obchodním styku. Není-li to možné, lze částky stanovit na základě:

- a) váženého průměru skutečných částek, které byly zjištěny pro jiné prošetřované vývozce nebo výrobce při výrobě a prodeji obdobného výrobku na domácím trhu země původu;
- b) skutečných částek, které daný vývozce nebo výrobce skutečně zaznamená při výrobě a prodeji zboží [v běžném obchodním styku] stejné obecné skupiny zboží na domácím trhu země původu;
- c) jakékoli jiné rozumné metody, pokud zisk takto zjištěný není vyšší než zisk, kterého běžně dosahují ostatní vývozci nebo výrobci při prodeji výrobků stejné obecné kategorie na domácím trhu země původu.“

Skutečnosti předcházející sporu, řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

3 Skutečnosti předcházející sporu rozhodné z hlediska projednávaného kasačního opravného prostředku jsou popsány v bodech 1, 3, 5 a 7 až 10 napadeného rozsudku:

„1 V návaznosti na podnět podaný dne 4. ledna 2010 zveřejnila Evropská komise dne 17. února 2010 oznámení o zahájení řízení týkajícího se dovozu zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. C 40, s. 5).

[...]

3 Na základě nařízení Komise (EU) č. 1036/2010 ze dne 15. listopadu 2010 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu zeolitu A ve formě prášku pocházejícího z Bosny a Hercegoviny (Úř. věst. L 298, s. 27, dále jen „prozatímní nařízení“) zavedla Komise prozatímní antidumpingové clo ve výši 28,1 % z dovozu zeolitu A ve formě prášku, rovněž zvaného zeolit NaA ve formě prášku nebo zeolit 4A ve formě prášku, pocházejícího z Bosny a Hercegoviny. Podle jedenáctého bodu odůvodnění prozatímního nařízení se šetření dumpingu týkalo období od 1. ledna 2009 do 31. prosince 2009.

[...]

5 V rámci výpočtu běžné hodnoty použila Komise metodu popsanou v čl. 2 odst. 3 [základního nařízení], jelikož prodeje [společnosti Alumina] na domácím trhu nebyly reprezentativní ve smyslu čl. 2 odst. 2 téhož nařízení. Pro stanovení běžné hodnoty Komise použila vážený průměrný zisk realizovaný skupinou, ke které patří [Alumina], při domácím prodeji obdobného výrobku (dvacátý první až dvacátý šestý bod odůvodnění prozatímního nařízení).

[...]

7 Dopisem ze dne 1. prosince 2010 předložila [Alumina] své stanovisko, přičemž uplatnila porušení čl. 2 odst. 3 a 6 základního nařízení z důvodu, že ziskové rozpětí použité pro stanovení běžné hodnoty je výsledkem prodejů jejímu jedinému domácímu zákazníkovi, které jsou ovlivněny zvýšeným rizikem neplacení nebo opožděné platby, a tudíž nepředstavují běžný obchodní styk.

8 Dopisem ze dne 16. března 2011 předala Komise [společnosti Alumina] podle článku 20 základního nařízení dokument poskytující konečné informace, jakož i odpověď odmítající tvrzení o domácím prodeji uvedeném v předcházejícím bodě. Dopisem ze dne 18. března 2011 [společnost Alumina] zejména zopakovala své stanovisko uvedené v předcházejícím bodě.

- 9 Na výrobky uvedené v bodě 3 výše bylo na základě [sporného nařízení] uplatněno konečné vyrovnávací clo ve výši 28,1 %, které se použije na čistou cenu franko hranice Evropské unie před proclením.
- 10 Pokud jde o stanovení běžné hodnoty, Rada Evropské unie v bodech 19 a 20 odůvodnění [sporného] nařízení uvádí, že zohledněný domácí prodej byl uskutečněn v běžném obchodním styku a že orgány mohly vycházet z údajů, které z něho vyplývají, i přes to, že nejsou reprezentativní ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení. Jelikož byl předmětný domácí prodej ziskový, stanovená běžná hodnota byla podle Rady totožná s hodnotou, která by vyplynula z použití čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení.“
- 4 Na podporu své žaloby podané u Tribunálu vznesla společnost Alumina dva žalobní důvody vycházející zaprvé z porušení čl. 2 odst. 3 a 6 základního nařízení a zadruhé z porušení první věty šestého odstavce tohoto článku. Podstatou druhé části druhého žalobního důvodu společnosti Alumina bylo tvrzení, že se Rada dopustila nesprávného právního posouzení, když prodeje dotčeného výrobku touto společností jejímu jedinému domácímu zákazníkovi považovala za prodej uskutečněný v běžném obchodním styku, přestože ceny byly navýšeny o 25 % z titulu rizikové prémie za opožděnou platbu nebo nezaplacení. Tribunál této druhé části druhého žalobního důvodu vyhověl, když měl za to, že prodejní ceny jedinému domácímu zákazníkovi společnosti Alumina neodráží běžný obchodní styk ve smyslu článku 2 základního nařízení, a v návaznosti na to sporné nařízení v rozsahu, v němž se týkalo společnosti Alumina, zrušil.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 5 Svým kasačním opravným prostředkem Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek;
 - zamítl žalobu podanou společností Alumina u Tribunálu a
 - uložil této společnosti náhradu nákladů řízení v obou stupních.
- 6 Společnost Alumina navrhuje, aby Soudní dvůr:
- kasační opravný prostředek Rady zamítl;
 - podpůrně, rozhodl o žalobě podané v prvním stupni a zrušil sporné nařízení, a
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravenému prostředku

- 7 Na podporu kasačního opravného prostředku vznáší Rada jediný důvod, který směřuje proti závěrům, k nimž Tribunál dospěl v bodech 36 až 41 napadeného rozsudku, jež se týkají pojmu prodejů uskutečňovaných „v běžném obchodním styku“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce základního nařízení.

Argumentace účastnic řízení

- 8 Zaprvé má Rada za to, že posouzení Tribunálu v bodech 36 až 41 napadeného rozsudku, které se týká druhé části druhého žalobního důvodu vzneseného společností Alumina v žalobě, je stíženo vadou nesprávného právního posouzení z důvodu, že Tribunál chybně vyložil pojem prodeje uskutečněné „v

běžném obchodním styku“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 a 6 základního nařízení. Nesprávného právního posouzení se měl Tribunál dopustit tím, že měl za to, že prodeje, které nebyly uskutečněny v běžném obchodním styku z důvodu skutečnosti, že ceny obsahovaly prémii určenou ke krytí rizika nezaplacení ze strany kupujícího, jež nesouvisí s hodnotou výrobku, nelze zohlednit pro účely výpočtu běžné hodnoty. Takový výklad pojmu „prodeje v běžném obchodním styku“ není podle názoru Rady podpořen ani základním nařízením, ani dohodou o provádění článku VI všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT), obsažené v příloze 1A k dohodě o založení Světové obchodní organizace (WTO), podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválené rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3). Kromě toho má Rada za to, že bod 17 rozsudku *Minolta Camera v. Rada* (C-178/87, EU:C:1992:112) citovaného Tribunálem v bodě 27 napadeného rozsudku, na který odkázal v bodě 38, nepodporuje výklad zastávaný Tribunálem.

- 9 Kritérium „cena odrážející hodnotu výrobku“ zvolené Tribunálem je podle Rady nevhodné k určení toho, zda se prodej uskutečnil v běžném obchodním styku. Takový výklad zaprvé ukládá orgánům povinnost odhadovat systematicky důvody platby a použití oznámených cen, jakož i určovat skutečnou hodnotu výrobku. Zadruhé s sebou také nese významné riziko zneužití tím, že motivuje k tomu, vkládat do kupních smluv ustanovení v tom smyslu, že ceny zahrnují takovou rizikovou prémii, a to s cílem bránit použití těchto cen při určování běžné hodnoty.
- 10 Pokud jde především o bod 38 napadeného rozsudku, Rada uvádí, že odkaz na čl. 2 odst. 10 písm. k) základního nařízení, týkající se jiných činitelů, které mají vliv na ceny, není relevantní. Úpravy stanovené v tomto článku jsou podle názoru Rady každopádně určeny k eliminaci určitých rozdílů mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, a nikoli pouze k úpravě běžné hodnoty stanovené na základě ceny, za kterou je výrobek prodáván v běžném obchodním styku na domácím trhu.
- 11 V této souvislosti má Rada za to, že se prodeje uskutečnily v běžném obchodním styku, třebaže prodejce navýšil prodejní cenu za účelem krytí rizika opožděné platby nebo nezaplacení. Ačkoli tato situace mohla mít dopad na srovnatelnost mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, je podle názoru Rady nutné při porovnávání běžné ceny a vývozní ceny provést úpravy uvedené v čl. 2 odst. 10 základního nařízení. V tomto ohledu Rada připomíná, že uvedený odst. 10 písm. g) výslovně stanoví úpravy o rozdíly v nákladech na každý úvěr poskytnutý na daný prodej.
- 12 Zadruhé se Rada domnívá, že výklad pojmu „prodeje uskutečněné v běžném obchodním styku“ podaný Tribunálem, který z tohoto pojmu vylučuje prodeje, jejichž ceny zahrnují prémii určenou ke krytí rizika, že kupující nebude moci či nebude schopen zaplatit, je v rozporu se zásadou právní jistoty, neboť orgány mají povinnost systematicky odhadovat důvody zaplacení a použití oznámených cen, jakož i a určovat „skutečnou“ hodnotu výrobku, jak bylo uvedeno v bodě 9 tohoto rozsudku.
- 13 Konečně Rada tvrdí, že Tribunál nedodržel povinnost uvést odůvodnění, neboť napadený rozsudek neobsahuje vysvětlení umožňující dospět k závěru, že prodeje nejsou uskutečněny v běžném obchodním styku, pokud cena zahrnuje rizikovou prémii za nezaplacení.
- 14 Alumina především tvrdí, že důvod vznesený Radou na podporu jejího kasačního opravného prostředku je nepřijatelný, neboť se ve skutečnosti týká skutkového posouzení, které Tribunál provedl v bodech 31 až 35 napadeného rozsudku. Podpůrně zpochybňuje opodstatněnost tohoto důvodu a navrhuje jeho zamítnutí.

Závěry Soudního dvora

K přípustnosti kasačního opravného prostředku

- 15 Alumina tvrdí, že kasační opravný prostředek je nepřipustný z důvodu, že Rada pro účely svého závěru, že dotyčné prodeje nebyly uskutečněny v běžném obchodním styku, zpochybňuje zjištění skutkového stavu provedená Tribunálem v bodech 31 až 35 napadeného rozsudku, aniž uvádí, jakého nesprávného právního posouzení se Tribunál údajně dopustil.
- 16 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z článku 256 SFEU a čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že jedině Tribunál je příslušný jednak zjistit skutkový stav a jednak tento skutkový stav posoudit. Pouze v případě, že věcná nesprávnost zjištění skutkového stavu Tribunálem vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, nebo v případě zkreslení důkazů předložených na podporu tohoto skutkového stavu, představují toto zjištění a posouzení uvedených důkazů právní otázky podléhající přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku. Soudní dvůr může naopak na základě článku 256 SFEU vykonat pouze přezkum právní kvalifikace těchto skutkových okolností a právních důsledků, které z nich Tribunál vyvodil (viz rozsudky Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, EU:C:2012:471, bod 55, a Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise, C-419/08 P, EU:C:2010:147, body 30 a 31).
- 17 V projednávaném případě Rada Tribunálu vytýká, že chybně vložil pojem prodeje uskutečněné „v běžném obchodním styku“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 a 6 základního nařízení. Na základě tohoto výkladu měl podle jejího názoru nesprávně kvalifikovat skutkové okolnosti, které sloužily jako základ sporného nařízení, když učinil závěr, že pochybení související se zohledněním rizikové prémie má dopad na platnost výpočtu běžné hodnoty stanovené pro účely posouzení existence či neexistence dumpingu.
- 18 Kasační opravný prostředek se proto netýká zjištění skutkového stavu jako takového ani hodnocení důkazů ze strany Tribunálu týkajících se rizikové prémie, ale výkladu ustanovení unijního práva a jeho uplatňování na skutkové okolnosti zjištěné Radou.
- 19 Za těchto podmínek musí být kasační opravný prostředek prohlášen za přípustný.

K věci samé

- 20 Je třeba připomenout, že určení běžné hodnoty výrobku představuje jednu ze základních etap umožňujících zjistit existenci případného dumpingu. Článek 2 odst. 1 první pododstavec základního nařízení v této souvislosti stanoví, že „[b]ěžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplacené nebo mají být zaplacené nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku“. V tomto ohledu je třeba rovněž konstatovat, že při určování běžné hodnoty, jak vyplývá ze znění i struktury tohoto ustanovení, je nutné v zásadě přednostně pro účely stanovení této hodnoty zohlednit cenu, která je skutečně zaplacená nebo má být skutečně zaplacená v běžném obchodním styku. Od této zásady se totiž lze na základě odst. 3 prvního pododstavce tohoto článku odchýlit pouze v případě, že v běžném obchodním styku nejsou prodávány obdobné výrobky nebo jsou prodávány jen v neuspokojivém množství, anebo pokud tento prodej neumožňuje přiměřené srovnání (viz rozsudek Goldstar v. Rada, C-105/90, EU:C:1992:69, bod 12).
- 21 Tyto odchylky od metody stanovení běžné hodnoty odvíjející se od skutečných cen mají vyčerpávající povahu a souvisí s vlastnostmi prodeje, a nikoli cenou výrobku (rozsudek Ajinomoto a NutraSweet v. Rada a Komise, C-76/98 P a C-77/98 P, EU:C:2001:234, bod 40).

- 22 Jak nicméně uvedl generální advokát v bodě 38 svého stanoviska, ani všeobecná dohoda o clech a obchodu z roku 1994, ani základní nařízení neobsahují definici pojmu běžný obchodní styk. Je pravda, že základní nařízení uvádí ve svém článku 2 výslovně dva typy prodeje, které za určitých podmínek nemohou představovat běžný obchodní styk.
- 23 Zprvč čl. 2 odst. 1 třetí pododstavec základního nařízení stanoví, že ceny mezi stranami, které jsou podle všeho v obchodním spojení nebo mají dohodu o vyrovnání, lze pokládat za ceny v běžném obchodním styku a použít je k určení běžné hodnoty pouze tehdy, je-li výjimečně zjištěno, že tímto vztahem nejsou ovlivněny (rozsudek *Petrotub a Republica v. Rada*, C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 85).
- 24 Z druhého může být na základě čl. 2 odst. 4 prvního pododstavce základního nařízení prodej obdobných výrobků na domácím trhu země vývozu nebo prodej na vývoz do třetí země za ceny, které se pohybují pod náklady na jednotku, považován za neuskutečněný v běžném obchodním styku pouze tehdy, když se zjistí, že se tento prodej uskutečňuje během delšího období ve významných objemech a za ceny, které neumožňují během přiměřené doby pokrýt veškeré náklady.
- 25 Článek 2 základního nařízení však neobsahuje taxativní výčet metod umožňujících určit, zda se jedná o ceny uplatňované v běžném obchodním styku. Soudní dvůr již v tomto ohledu upřesnil, že pojem běžný obchodní styk se týká povahy samotného prodeje. Cílem tohoto pojmu je pro účely stanovení běžné hodnoty vyloučit situace, v nichž k prodeji na domácím trhu nedochází za běžných obchodních podmínek, zejména pokud je výrobek prodáván za nižší cenu, než jsou výrobní náklady, nebo pokud obchod probíhá mezi stranami, které jsou v obchodním spojení nebo které mezi sebou uzavřely dohodu o vyrovnání (viz rozsudky *Goldstar v. Rada*, EU:C:1992:69, bod 13, jakož i *Ajinomoto a NutraSweet v. Rada a Komise*, EU:C:2001:234, bod 38).
- 26 V bodě 36 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že prémie za nezaplacení představuje protiplnění za riziko, které dodavatel podstupuje tím, že prodá výrobky konkrétnímu zákazníkovi. Tato prémie proto nepředstavuje část hodnoty prodaného výrobku ani nesouvisí s jeho charakteristikou, avšak závisí na tom, o jakého zákazníka se jedná, a na posouzení jeho finanční bonity ze strany dodavatele.
- 27 Tribunál navíc v bodě 38 napadeného rozsudku konstatoval, že zahrnutí takové rizikové premie do výpočtu ziskového rozpětí stanoveného pro účely určení běžné hodnoty bere v úvahu prvek, který neodráží část hodnoty prodaného výrobku, a uměle tak zvyšuje výsledek výpočtu běžné hodnoty, takže tento výsledek již co nejspolehlivěji neodráží prodejní cenu výrobku, kterou by výrobek měl, kdyby byl prodán v zemi původu v běžném obchodním styku.
- 28 Jak uvedl generální advokát v bodě 43 svého stanoviska, cílem pojmu běžný obchodní styk je zajistit, aby běžná hodnota výrobku co nejvíce odpovídala běžné ceně obdobného výrobku na domácím trhu vývozce. Pokud je prodej uzavřen za podmínek, které neodpovídají obchodnímu styku týkajícímu se prodeje obdobného výrobku na tomto trhu v okamžiku relevantním pro účely určení dumpingu, nepředstavuje vhodný základ k určení běžné hodnoty obdobného výrobku na uvedeném trhu.
- 29 V projednávaném případě měl Tribunál správně za to, že zahrnutí takové premie, jako je prémie týkající se rizika nezaplacení, pro účely stanovení běžné hodnoty ve smyslu čl. 2 odst. 3 základního nařízení, znamená začlenit do stanovení této hodnoty faktor, který není určený ke stanovení ceny, za kterou by byl výrobek prodáván za běžných podmínek na domácím trhu. Takový prvek týkající se výlučně finanční bonity konkrétního domácího kupujícího patří totiž mezi ty, které patří mezi vlastnosti prodeje, jež orgány musí zohledňovat pro učinění závěru, zda jsou tyto prodeje uskutečňovány v obchodním styku, který v období rozhodném pro určení, zda došlo k dumpingu či nikoli, odpovídá podmínkám prodeje obdobného výrobku na domácím trhu.
- 30 V tomto ohledu je třeba uvést, že cena výrobku je jen jednou z podmínek obchodní operace. Otázka, zda je cena uplatňována v běžném obchodním styku, závisí rovněž na dalších podmínkách určitého obchodu, které mohou mít vliv na uplatňované ceny, jako je objem tohoto obchodu, dodatečně

povinnosti stran účastnících se tohoto obchodu nebo lhůta pro dodání. V rámci tohoto posouzení, které musí být provedeno případ od případu, musí orgány zohlednit všechny relevantní faktory a všechny zvláštní okolnosti týkající se dotčených prodejů.

- 31 V projednávaném případě dospěl sice Tribunál v bodě 36 napadeného rozsudku k závěru, že zahrnutí rizikové prémie související s nezaplacením nepředstavuje část hodnoty prodaného výrobku ani nesouvisí s jeho charakteristikou, a v bodě 38 uvedeného rozsudku uvedl, že riziková prémie je prvkem, který neodráží část hodnoty prodaného výrobku. Jak ovšem uvedl generální advokát v bodě 58 svého stanoviska, tyto závěry nejsou vyjádřením zásady ze strany Tribunálu, že běžná povaha prodeje nezbytně závisí na skutečnosti, že jeho cena odráží hodnotu výrobku.
- 32 Je tedy nutno konstatovat, že závěr Tribunálu v bodě 38 napadeného rozsudku, podle něhož tato prémie uměle zvyšuje výsledek výpočtu běžné hodnoty, je slučitelný se stávající judikaturou Soudního dvora, podle níž bylo zahrnutí této rizikové prémie takové povahy, že mohlo mít vliv na běžnou povahu prodejů (viz rozsudek Ajinomoto a NutraSweet v. Rada a Komise, EU:C:2001:234, body 39 a 41). V této souvislosti je nutno poznamenat, že v tomto rámci musí orgány posoudit, zda by se tato podmínka prodeje uplatnila obecně na všechny zákazníky na trhu s obdobným výrobkem nebo zda byla z hlediska situace, v níž se dotýčný zákazník nacházel, specifická.
- 33 Stran argumentů Rady k odkazu, který Tribunál v bodech 38 až 40 napadeného rozsudku učinil na čl. 2 odst. 10 písm. k) základního nařízení, je nutno konstatovat, že nejsou relevantní, neboť rozhodující odůvodnění Tribunálu rozvinuté v tomto ohledu zejména v bodech 36 a 37 uvedeného rozsudku není stíženo vadou nesprávného právního posouzení. I kdyby se totiž prokázalo, že je tento odkaz chybný, neměla by tato skutečnost dopad na platnost výkladu pojmu prodeje v běžném obchodním styku podaného Tribunálem v napadeném rozsudku, a nemohla by tedy vést k jeho zrušení.
- 34 Pokud jde konečně o tu část důvodu kasačního opravného prostředku, která vychází z porušení povinnosti Tribunálu uvést odůvodnění a navíc není podepřena žádnými konkrétními argumenty, nelze než ji zamítnout, neboť úvahy Tribunálu z odůvodnění napadeného rozsudku jasně a jednoznačně vyplývají.
- 35 Z výše uvedeného vyplývá, že jediný důvod, který Rada uplatnila na podporu svého kasačního opravného prostředku, nemůže uspět, a musí být proto zamítnut.

K nákladům řízení

- 36 Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, který se použije na základě svého čl. 184 odst. 1 na řízení o opravném prostředku, bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že společnost Alumina požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) **Kasační opravný prostředek se zamítá.**
- 2) **Rada Evropské unie ponese náklady řízení.**

Podpisy.